

ERA DUMINICĂ. Era toamnă. Miles și Niles, îmbrăcați în paltoane foarte mari, stăteau unul lângă altul în partea din spate a autobuzului trei. Treiul trecea pe lângă casa lui Niles pe strada Cremă de Unt, pe lângă o pășune deținută de Bob Latră, locul spre care se îndreptau. În mod normal, ar fi mers cu bicicletele, dar acum cărau mai multe lucruri.

Sub paltoane, cumulat, Miles și Niles aveau, lipite de corp:

- ◆ Trei cutii de vopsea pentru animale, violet închis
- ◆ Trei cutii de vopsea pentru animale, verde-neon
- ◆ Un șablon din carton făcut dintr-o cutie în care fusese ambalat un frigider, model cu buline
- ◆ O ruletă foarte lungă
- ◆ Foarfece de grădină
- ◆ Unelte învelite într-o husă din piele
- ◆ O mașină de tuns iarba cu cilindru, Brünite 3030, dezasamblată

— Ești sigur că vopseaua asta o va colora? a întrebat Miles.

— Da, a spus Niles.

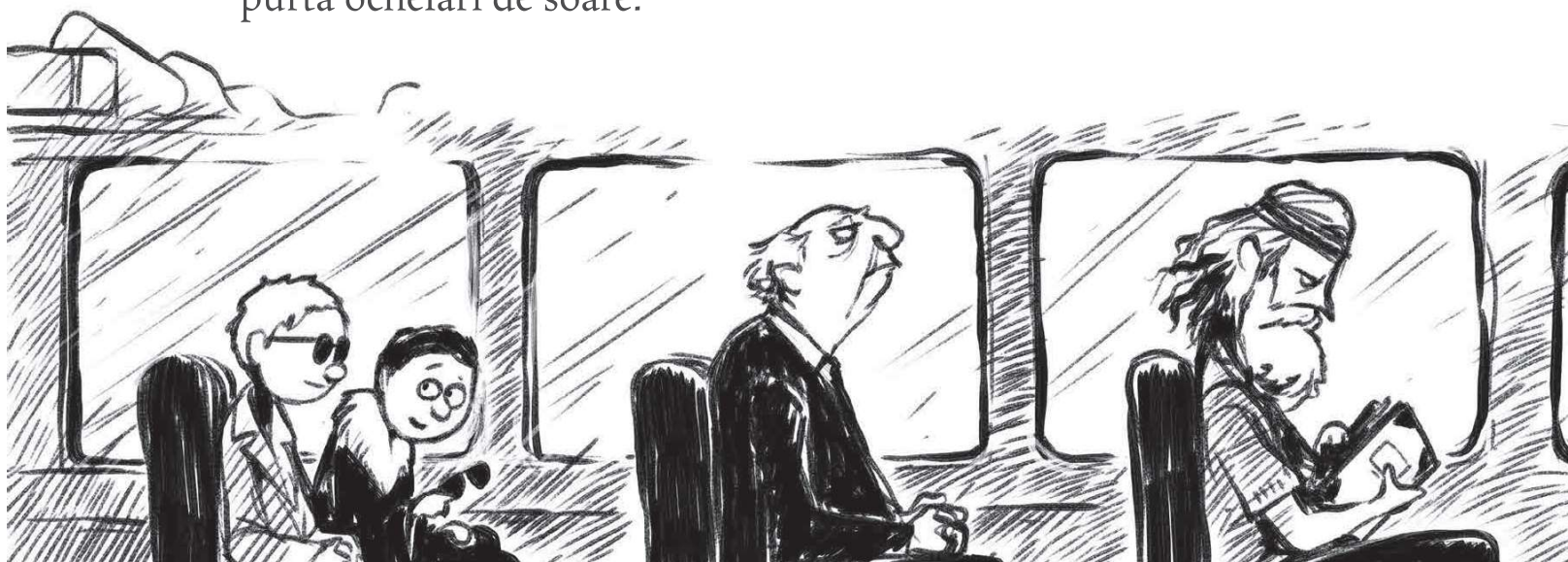
— Ești sigur-sigur? a întrebat Miles.

— Da, da, a spus Niles. E vopsea pentru animale. Pentru asta e făcută.

— O, a zis Miles. OK.

Miles nu știa prea multe despre vopseaua pentru animale de fermă, sau despre animalele de fermă, pentru că nu crescuse în preajma vacilor. Crescuse la mii de kilometri depărtare, într-un apartament dintr-o clădire roz care era aproape de ocean. Cu doi ani în urmă, Miles și mama lui se mutaseră în Valea Ionii. Și chiar dacă trecuseră doar doi ani, lui Miles i se părea că tot ce se petrecuse atunci, în acel oraș de pe malul oceanului, i se întâmplase altcuiva. Părea că viața lui adevărată erau lucrurile care se întâmplaseră *de atunci înainte*. Pentru Miles, era ca și cum povestea lui începuse când l-a cunoscut pe Niles Sparks, ceea ce poți simți când îți întâlnești cel mai bun prieten.

— Credeam că vom purta ochelari de soare, a spus Niles, care purta ochelari de soare.

— O, da, a spus Miles.

Și-a scos ochelarii de soare din haină și și i-a pus.

— De ce purtăm ochelari de soare? a întrebat el.

Niles a ridicat din umeri.

— Paltoane mari. Ochelari de soare. Părea un look cool.

Miles a admirat reflexia lor în geam.

— Da, a spus el. Chiar e cool.

Autobuzul s-a oprit la o intersecție. Ușile s-au deschis cu un șuierat și a urcat o femeie cu șapcă și uniformă albastru-marin.

— Biletele, i-a spus ea unui bătrân din primul rând.

Bătrânul a scos un bilet de autobuz. Ea l-a perforat prompt – clic, clic! – și i-a întins biletul înapoi.

— Mulțumesc, a spus bătrânul politicos.

Controloarea a trecut mai departe fără să spună „cu plăcere“.

— Biletele.

O fetiță din următorul rând i-a înmănat două bilete, unul pentru ea și unul pentru mama ei.

— Mama a zis că pot ține eu biletele! a spus fetița.

— Chiar dacă n-a vrut să le plătească ea! a spus mama.

Fetița a râs.

Mama ei a râs.

Controloarea nu a râs.

Nici măcar nu a zâmbit.

A perforat doar biletele – clic, clic! – și le-a dat înapoi.

— Doamna aia e rea, a șoptit fetița.

— Poate că doar are o zi proastă, a spus mama ei.

Mama fetiței avea dreptate. Controloarea chiar avea o zi proastă. În acea dimineață, veterinarul îi spusese că motanul ei, Joseph, „câștigase în greutate“. Apoi, cu cinci minute în urmă, soțul ei, pe care îl chema tot Joseph, îi scrisese un mesaj cum că nu mai era boia la magazin, ceea ce era inacceptabil, deoarece în serile de duminică femeia gătea întotdeauna gulaș. Era al doilea lucru care îi plăcea cel mai mult pe lume. Deci, da, avea o zi proastă.

Dar, drept vorbind, și fetița avea dreptate. Controloarea era o persoană rea. Până și în zilele ei bune era morocănoasă, neprietenosă, perforând indiferentă bilete. Lucrul care îi plăcea cel mai mult pe lume, chiar mai mult decât gulașul, era să arunce oameni din autobuz.

Nu să-i arunce *la propriu*.

Să-i *dea jos*.

Deși uneori, noaptea, controloarea zâmbea în somn în timp ce visa că azvârlea pasageri în aer – bătrâni, fetițe și mame făcând tumbe peste benzile din trafic și rostogolindu-se în iarba înaltă care creștea pe marginea drumului.

Deci, da, era o persoană rea.

— Biletele, i-a spus controloarea unui bărbat care își ținea deja întins biletul.

În spatele autobuzului, Niles a băgat mâna în buzunarul de la piept al hainei sale.

Întregul corp i s-a încordat.

— Care-i baiul? a întrebat Miles.

Niles a scormonit în buzunar.

Apoi a scormonit în toate celelalte buzunare ale hainei.

Apoi s-a ridicat și și-a verificat buzunarele pantalonilor.

— Niles, ce s-a întâmplat? a întrebat Miles.

Niles a scuturat din cap și și-a verificat iar toate buzunarele.

— Niles, a spus Miles.

— Miles, a spus Niles, scoțând o singură bucată de hârtie din buzunarul de la piept. Avem doar un bilet.